

Contemplarea de dimineață

Părul îmi e mai dezordonat
decât toată strălucirea pe care dimineața
mi-o aruncă, să nu fiu singură.
Între mâine și azi e o incertitudine
atât de grațioasă, scrisă cu numele
de Hecate, zeiță a răscrucilor,
pavate cu cel mai enigmatic „poate”:
„Poate un bec se va arde,
sperând că va scăpa de molie,
sau s-a îmbătat prea tare
cu parfumul de sudură al orașului,
crezând că va străluci.”
Poate voi căuta și eu
Marele și Misteriosul Infinit,
cursiv și luminos așa cum era
și „Marele Gatsby”.
Dar această răscruce a mea e
o formă de contemplare,
de educare a șanselor
ca lumea să se oprească.
Eu continui să las
perdeaua de dantelă să filtreze
lumina albastră de dimineață.

Schemă metaforică a izolării

Nu mă nimicește nimic;
poate doar un vers ciuntit
de zeii rimei, atât de plictisitori.
Sau lipsa ta, orice formă de izolare
făcându-mă să mă întreb dacă și tu ești inclus în ea.
Da!... M-aș trânti într-o pustietate
gotică și devotată ideii de singularitate,
cu un avânt de eroină de roman,
dacă aș ști că tu vei fi acolo.
Aș da orașele lumii și junglele
și chiar și oja semipermanentă
ca să trăiesc într-o izolare
de poetă victoriană, dar doar
cu tine de mână.

Lumină, lumină, lumină

M-aș putea obișnui cu tot aerul
sufocat al unui amurg violet,
cu fotonii unei după-amieze tropicale și portocalii;
fotoni sub formă de mașinării termice.
Dar tot mi-ar lipsi avântul temerar al dimineții,
cu îndrăzneala Ameliei Earhart.
Doar atunci lumea mea se poate desfăta
cu lumina dintr-un cer total albastru,
al unei primăveri mult prea însoțite.
O infinitate de lumini
scăldate în ultraviolete
mă pistruiază cu verdele copacilor;
așa mă însemnează Persefona și Atena.
Lumină, lumină, lumină,
invariabil cufundată în primăvară.

Fereastra

Geamul meu s-a făcut
telescop astronomic și zid de sârmă
gata să înghită orice urmă
de mișcare, continuă și greu de uitat.
Între noi s-a zugrăvit o sticlă deja spartă,
deja nu mai văd oamenii plimbându-se
sau vorbind lângă pomii înfloriți.
Nu mai pot decât să observ,
ca un student conștiincios
cum lumea ta merge, aleargă și vorbește.
Doar a mea a rămas prinsă
în spatele unei ferestre.

Odă pentru sunet

A auzi pentru prima oară
cum se scaldă muzica în sine
este un sens obscur și totuși luminos
al vieții.

Suntem doar bucăți de vânt
și de păsări cântând
sau o clapă de pian apăsată
de vreun copil când ascultăm
toate vocile interioare ale unui cântec;
ne umple ca pe vase grecești
cu apa Mediteranei
ca apoi să ne verse în Styx.
Toate sunetele muzicii ne cuprind
de când nici măcar nu eram,
dansând cu noi chiar și când
nu mai auzim muzica.

Festivalul de poezie "Gellu Naum" 2020